

בית כנסת "אדרת אליהו" ע"ש הח' אליהו בן הח' ראובן משה קליין ז"ל

עלי אדרת אליהו

בס"ד, שבת פרשת תרומה
ב' ר"ח אדר (ר"ח בימי שישי ושבת)
פרשת שקלים
גיליון 261 שבט תשפ"ה

בגיליון זה:

מה מלמדת אותנו מגילת אסתר?

רב הקהילה, הרב אסף הר-נוי

האם מותר לשלם חוב לחברת

"הגיחון" כשהצטברה בו "ריבית

פיגורים":

רב הקהילה, הרב אסף הר-נוי

ארכיאולוגיה קהילתית בשכונת גילה

יעקב שניידר

ויקהל כתיקון לחטא העגל

יהודה ליבוביץ

ברכות הודאות והודעות

הוועד

מה מלמדת אותנו מגילת אסתר?

חודש אדר, וחג פורים המאיר במרכזו, מלמדים אותנו על שני רבדים המצויים במציאות.

הרובד הראשון הוא הרובד הנגלה, זה שאנו רואים בעינינו ומבחינים בו בחושים. והשני הוא הרובד הפנימי, העמוק והנסתר.

לאורך כל מגילת אסתר נעלם מאתנו הרובד הנסתר, אנחנו רואים מגילה שכל

כולה מתנהלת על פי סדרי משטר ופוליטיקה המקובלים גם במחוזותינו. יש הרבה כוחות ותהפוכות במהלך המגילה, אך כולם לכאורה הגיוניים וטבעיים.

אולם, בעומק כולנו יודעים, כי הכל מתנהל ומתרחש ביד מלך מלכי המלכים-שבשמו הוא כלל לא מוזכר במגילה, אך הוא ללא כל ספק- המושך בחוטים.

יהי רצון שאורה של מגילת אסתר יאיר גם את עינינו, לראות ולהבין איך בכל פינה בחיינו מאיר וזורח אורו של מלך מלכי המלכים.

חודש טוב ומבורך, מלא בטוב ובשמחה!

אסף הר-נוי

האם מותר לשלם חוב לחברת "הגיחון" כשהצטברה בו "ריבית פיגורים":

הרב אסף הר-נוי - רב הקהילה

השאלה:

לפני מספר שבועות הגיעה שאלה של אחד החברים ששכח לשלם את חשבון המים שלו בחברת "הגיחון"[תאגיד המים של ירושלים]. בעקבות העיכוב בתשלום נשלח אליו מכתב אזהרה בו נכתב כי עליו לשלם את החשבון בהקדם **בתוספת ריבית של כ- 20 ש**, אחרת- ינותק חיבורו למים.

השאלה שנשאלה היא- האם מותר לשלם את חשבון המים המדובר **בתוספת תשלום הריבית שהוטל עליו**- שכן יש איסור מן התורה לשלם ריבית?

כמו חשבון המים, כך ישנם תשלומים רבים בהם אנו יכולים להיתקל בבעיה דומה של "ריבית פיגורים", וננסה להתייחס לסוגיה בכללותה.

הדין ההלכתי:

איסור ריבית ו"היתר עיסקא"- רקע כללי: התורה מזהירה מפני איסור ריבית בכמה מקומות, ומכנה את הריבית בשם "נשך". רש"י מסביר שהריבית היא כנשיכת נחש- שנושך חבורה קטנה ברגלו של האדם שאינו מרגיש, ופתאום הוא מבצבץ ונופח עד קדקדו. כן הריבית- האדם אינו מרגיש בה עד שהיא עולה ומחסרת אותו ממון הרבה.

הדבר שאולי הכי פחות ידוע בכל הנוגע לאיסור ריבית הוא- **שכל האנשים העוסקים במתן הלוואה בריבית ומאפשרים את ביצועה, עוברים על האיסור- הן המלווה, הן הלווה ואפילו הערב**. פירושו של דבר הוא שגם אדם שלקח הלוואה מחברו והיה כמובן מעדיף שלא לשלם עליה ריבית, ברגע שהוא מחזיר את הלוואתו **בתוספת הריבית הוא עובר על איסור חמור מהתורה! הוא עצמו עובר על האיסור ולא רק המלווה שקיבל חזרה את כספו בתוספת הריבית**.

הריבית שאסורה מן התורה מכונה "ריבית קצוצה", והיא חלה בהתקיים שני תנאים: א. מדובר בהלוואה (ולא בעסקאות מכר). ב. הריבית נקצצה - נקבעה מראש בשעת מתן ההלוואה. למשל: בזמן ההלוואה נקבע שבמועד החזרתה יחזיר הלווה למלווה את סכום ההלוואה בתוספת של 5%. כשלא נקבע מראש סכום הריבית- אין זו ריבית קצוצה ואיסורה אינו אלא מדרבנן.

עולם הכלכלה והמסחר של ימינו מבוסס ברובו על הלוואות שונות שניתנות מגופים גדולים לאנשים פרטיים או חברות. כדי שלא לעבור על איסור ריבית במשק, המציאו חכם היתר המכונה "היתר עסקה" (ר' שו"ע, יו"ד סי' קסז), ועיקר עניינו הוא, שאין מדובר כלל בהלוואה אלא בעסק של שותפים, אחד נותן כסף והשני נותן עבודה, ולאחר מכן מחלקים את הרווחים. למשל, לאחד יש כסף להשקעה, ולשני מפעל, בעל הכסף משקיע את הכסף במפעל, על ידי כך יכול בעל המפעל להגדיל את הייצור, והם אח"כ יתחלקו ברווחים. וכדי שלא להסתבך בקשיים חשבוניים, קובעים מתחילה את חלקו של נותן הכסף, שכך וכך אחוזים ירוויח בכל שנה, ואילו את יתרת הרווחים יקבל העובד.

רבים מהגופים הגדולים במשק הישראלי חתומים על היתרי עסקה, כך למשל הבנקים הגדולים והחברות הגדולות. במצב שכזה, מול אותם גופים נפתרת בעיית הריבית שכן כל פעולה כלכלית מולם אינה מוגדרת כלוה ומלווה אלא כעבודה של שותפים המשקיעים ונותנים כל אחד מחלקו.

מהכלל אל הפרט- האם מותר לשלם לחברת הגיחון את חשבון המים בתוספת הריבית הנקובה בו? ישנם מספר צדדים המצטרפים כדי להתיר לשלם חשבון מים זה:

- א. לדעת חלק מן הפוסקים אין איסור של ריבית אלא בין שני בני אדם, אולם כאן מדובר בחוב ל"חברה בע"מ" שהיא תאגיד מופשט שאינו בן אדם. לפיכך, יש האומרים שכלל אין איסור ריבית כאשר הריבית משולמת או נגבית על ידי תאגיד. לפיכך, מכיוון שחברת הגיחון הינה חברה בע"מ- יתכן ואין איסור ריבית בהתנהלות מולה.
- ב. לא מדובר בריבית "קצוצה" האסורה מן התורה, כי סכום הריבית כלל לא נקבע ונקצץ מראש בשעת ההלוואה. לפיכך כל גדר הדיון הוא "דרבנן".
- ג. אמנם בדף החשבון תוספת התשלום נקראית "ריבית", אך למעשה החברה אינה רואה בו ריבית כי אם קנס ועונש על איחור התשלום. וקיימא לן שקנס או עונש כלל לא נחשב כריבית, כמו אדם שנקנס לשלם על עבירת תנועה שכמובן צריך לשלמה ואין בכך חשש ריבית.
- ד. לאחר מספר בירורים התברר שחברת "הגיחון" חתומה גם היא על היתר עסקה ואם כן אין כלל בעיה של ריבית גם ללא צירופם של ההיתרים הקודמים.

הלכה למעשה: איסור ריבית הינו איסור חמור מהתורה שחל הן על המלווה בריבית והן על הלווה המחזיר את ההלוואה בתוספת הריבית. אולם, חוב שהצטבר לחברת "הגיחון"- ניתן לשלמו כולל את "ריבית הפיגורים" שבו וכלל אין לחוש לאיסור "ריבית", ממספר טעמים שהוזכרו לעיל.

ארכיאולוגיה קהילתית בשכונת גילה

יעקב שניידר

לאחר יותר מ 50 שנה של עזובה והזנחה, האתר הארכיאולוגי בין בניין האפטאון ורח' ליש זוכה לעדנה, וצעדים ראשונים של שיקום וטיפוח כבר נראים לעין המבקרים.

באתר התקיימו בחודשיים האחרונים מספר ביקורים של קבוצות, שקיבלו הדרכה על הממצאים, והשתתפו בפעילויות המתואמות עם הרשויות.

היוזמה קיבלה את ברכתם של עיריית ירושלים, מנהלת גילה ורשות העתיקות. המתנדבים שהגיעו עסקו בניכוש, עישוב, סיקול, וחשיפת העתיקות שמסתרות מתחת למעטה הצמחייה שהתפשטה במקום באין מפריע.

בין השאר, הולכות ונחשפות קירותיה המרשימים של המצודה המלכותית מימי בית ראשון, וגם...תעלות קשר שחפרו הלגיונרים ה שהפכו את הגבעה למוצב ירדני לפני מלחמת ששת הימים, תוך כדי דיפון התעלות באבנים קדומות והרס ארכיאולוגי.

התוכנית המתקמת תנגיש את האתר לביקורים מוסדרים. שבילים ומדרגות יובילו את המטיילים פנימה למרחבי הגבעה, ושם מצפות להם הפתעות נוספות בדמות בית ארבעת המרחבים מתקופת התנחות, בור סיד מהתקופה המוסלמי, ועוד...

לצד כל אלו, מתוכננת גינה קהילתית אשר תצמיח את פרחיה לקול הלמות המעדרים של ילדי בתי הספר, ותשמח את ליבם של כל רואיה...

כל הממצאים מעידים כאלף עדים על חשיבותו ומעמדו של המקום מתקופות היסטוריות קדומות ועד ימינו אנו...רק תעצמו את עיניכם ותדמיינו את מרכז המבקרים עם הדמיה של 360 מעלות של הנוף שנשקף מהגבעה לפני שלושת אלפים שנה, כשדוד המלך חגג במקום את נצחונו על הפלשתים בבעל פרצים...

ויקהל כתיקון לחטא העגל

יהודה ליבוביץ - (מבוסס על מאמר של הרב סבתו)

ויקהל משה את כל עדת בני ישראל ויאמר אליהם אלה הדברים אשר צוה ה' לעשות אתם. פסוק זה, בפשטו, מעורר שאלות רבות: מה הנושא בו הוא עוסק? באיזה זמן הוא מתרחש? מהם הדברים אשר אמר משה בהתקלות זו? מה הקשר של הפסוק לפרשות הקודמות לו? מהן הנסיבות שהצריכו 'ויקהל' זה? רש"י מפרש (שם): למחרת יום הכפורים כשירד מן ההר.

רש"י אומר לנו, שפרשה זו היא המשך ישיר לפרשה הקודמת. ההקלה מתבצעת לאחר שמשה חוזר משהותו הנוספת בהר סיני. את הצורך בהקלה הסביר רש"י בעקבות רבותינו (מדרש אגדה שמות לה, א): "ויקהל משה. הוצרכה פרשה זו להיות בקהלה להקהילים ולהזהירם על השבת, כי יותר מן השבת אין חומרה לא מועדים ולא דבר אחר." אך קשה: הציווי על השבת הופיע כבר במקומות רבים, מדוע דווקא בפעם זו הוצרך 'ויקהל'? בנוסף יש להסביר במה שונה השבת ממצוות אחרות מלאות פרטים, שנזקקת היא ל'ויקהל'?

הרמב"ן (שם) מסביר: "ויתכן שהיה זה ביום מחרת רדתו. ואמר לכולם ענין המשכן אשר נצטווה בו מתחלה קודם שבור הלוחות."

הרמב"ן מסכים עם רש"י באופן חלקי. אכן, הפרשיות רצופות ועניין 'ויקהל' סמוך הוא לחזרתו של משה מהר סיני. אך הציווי שנאמר באותו מעמד הקהל הוא דווקא זה המורה על התחלת מלאכת המשכן. הרמב"ן אף מדגיש, שהמשכן אינו פועל יוצא מחטא העגל, שכן למשה עצמו ניתן הציווי עליו עוד בפרשות תרומה ותצווה הקודמות בזמן לחטא. יתר על כן, גם לעם עצמו היה צריך להינתן הציווי מיד בירידתו הראשונה של משה מההר, אלא שחטא העגל מנע זאת.

הרמב"ן ממשיך בשיטתו, הרואה במשכן, ולאחר מכן במקדש, המשך ישיר למעמד הר סיני. המשכן הוא המאפשר התגלות קבועה של ה', בבחינת מעמד הר סיני מתמיד. אירוע גלוי השכינה שהיה במעמד הר סיני המשך באופן טבעי בהורדת הלוחות, הקמת המשכן והקמת המקדש. אותה השראת שכינה שהתגלתה בצורה חד פעמית בסיני, מוצאת לעצמה משכן קבע עם הקמתו של המשכן.

נסכם את סדר האירועים כפי שהיו אמורים לקרות, על פי הרמב"ן. לאחר מעמד הר סיני עולה משה להר לקבל את הלוחות. כאשר מקץ ארבעים יום היה משה אמור לחזור אל העם, לאסוף ולהקהיל אותו, על מנת למסור את המסר העיקרי של מעמד הר סיני - ההתגלות לא נגמרה, היא ממשיכה ומתבטאת בקבלת תורה ובהקמת משכן.

על פי הסבר זה נוכל להבין מספר עניינים נוספים. את הביטוי 'הקהל' מוצאים אנו בשני מקומות נוספים בתורה. פעם אחת בתיאורו של משה את מעמד הר סיני (דברים ט, י): "וַיִּתֵּן ה' אֵלַי אֶת שְׁנֵי לוחֹת הָאֲבָנִים כְּתָבִים בְּאֶצְבַּע אֱ-לֹהִים וְעָלִיָּהֶם כָּל הַדְּבָרִים אֲשֶׁר דִּבֶּר ה' עִמָּכֶם בְּהַר מִתּוֹךְ הָאֵשׁ בְּיוֹם הַקֶּהֱל." "

הצורך בהקהל במעמד זה ברור. את התורה צריכים לקבל כל העם. אם היה חסר ולו אדם אחד אירוע מתן התורה היה מאבד הרבה ממשמעותו. לכן, על כל עם ישראל לומר 'נעשה ונשמע', רק כך יתחיבו כל הדורות הבאים (שמות כד, ג): "וַיַּעַן כָּל הָעָם קוֹל אֶחָד וַיֹּאמְרוּ כָּל הַדְּבָרִים אֲשֶׁר דִּבֶּר ה' נַעֲשֶׂה."

על פי זה מבוארים ביותר דברי הרמב"ן. היות והקמת המשכן מהווה המשך ישיר למעמד הר סיני, טבעי ביותר כי אף בציווי על הקמתו יש צורך להקהיל את העם. מעמד הר סיני הציג לעיני כל את ייחודם של עם ישראל בכך שהשכינה שרתה עליהם, וכפי שהדגיש הרמב"ן זוהי גם מטרתו של המשכן. לכן הציווי על הקמתו צריך להיעשות בהקהלת העם, ומעתה מובן מדוע הקהיל משה את העם בתחילת פרשתנו.

הפעם הנוספת בה מופיע בתורה הביטוי 'הקהל' היא מצוות ה'הקהל' (דברים לא, י-יב): "וַיֵּצֵא מֹשֶׁה אוֹתָם לֵאמֹר מִקֶּץ שָׁבַע שָׁנִים בְּמַעַד שָׁנַת הַשְּׁמֵטָה בְּחַג הַסְּכֹת. בָּבֹא כָל יִשְׂרָאֵל לִרְאוֹת אֶת פְּנֵי ה' אֱ-לֹהֶיךָ בַּמָּקוֹם אֲשֶׁר יִבְחַר תִּקְרָא אֶת הַתּוֹרָה הַזֹּאת נֶגֶד כָּל יִשְׂרָאֵל בְּאֲזַנֵּיהֶם. הַקְהֵל אֶת הָעָם הָאֲנָשִׁים וְהַנְּשִׁים וְהַטָּף וְגֵרְךָ אֲשֶׁר בְּשַׁעְרֶיךָ לְמַעַן יִשְׁמְעוּ וְלִמְעַן יִלְמְדוּ וַיְרְאוּ אֶת ה' אֱלוֹהֵיכֶם וְשָׁמְרוּ לַעֲשׂוֹת אֶת כָּל דְּבַר הַתּוֹרָה הַזֹּאת." כעת נוכל להבין את מטרתה. פעם בשבע שנים עם ישראל מצווה להתאסף על מנת לחדש את המלוכה ואת קבלת התורה. את התורה יש לקבל, כאמור, ב'הקהל'.

אך בפועל הדברים לא קרו כפי שתוכנן. משה יורד מן ההר בפעם הראשונה, כאשר מטרתו להקהיל את העם ולצוותו על הקמת המשכן. אך הוא מגלה עם שנמצא בעיצומו של חטא, חטא העגל. במקום מעמד הקהל שאמור להמשיך את מעמד הר סיני מתרחש משבר, משה שובר את הלוחות. עם סיום הפרשה הוא נזקק לעלות פעם נוספת להר על מנת להוריד לוחות שניים. האם ללוחות אלו יהיה את אותו התוקף של הלוחות הראשונים? האם גם עם הלוחות השניים ניתן לכנס מעמד הקהל שימשיך את מעמד הר סיני?

התשובה נמצאת בהמשך דבריו של הרמב"ן: "כיוון שנתרצה להם הקב"ה ונתן לו הלוחות שניות וזאת עמו ברית חדשה שילך השם בקרבם, הנה חזרו לקדמותם ולא הבת כלולותם, ובידוע שתהיה שכינתו בתוכם כענין שצוהו תחלה."

הרמב"ן רומז לנו בפרושו כי אכן עלתה מחשבה בלב הקב"ה להפר את הברית. נראה כי זהו פשר דו השיח בין הקב"ה למשה שמופיע בסיום הפרשה הקודמת (שמות לג, ב-ג): "וְשַׁלַּחְתִּי לְפָנֶיךָ מִלֶּאךָ וְגֵרְשִׁתִּי אֶת הַכְּנַעֲנִי הָאֹמֵר וְהַחִתִּי וְהַפְּרִזִּי הַחִי וְהַיְבוּסִי. אֵל אֶרֶץ זְבַת חֶלֶב וְדָבַשׁ כִּי לֹא אֶעֱלֶה בְּקִרְבְּךָ כִּי עִם קִשָּׁה עָרַף אֶתְּךָ פֶּן אֶקְלָךְ בַּדֶּרֶךְ." הקב"ה מסביר למשה, כי מעתה לא הוא ילך בקרב העם, אלא מלאך בלבד. כלומר, התוכנית המקורית של המשכת מעמד הר סיני והשראת שכינה נצחית של ה' במשכן לא תבוצע. משה שמבין את חומרת העניין ואת השינוי בתוכנית המקורית לא מוכן לוותר (שמות לג, ט): "וַיֹּאמֶר אֵלָיו אִם אֵין פְּנִיךָ הֹלְכִים אֵל תַּעֲלֵנוּ מִזֶּה. וּבַמָּה יוֹדַע אִפּוֹא כִּי מִצְאֵתִי חֵן בְּעֵינֶיךָ אֲנִי וְעַמֶּךָ הֲלוֹא בְּלִקְתָּךְ עִמָּנוּ וְנִפְלִינוּ אֲנִי וְעַמֶּךָ מִכָּל הָעָם אֲשֶׁר עַל פְּנֵי הָאֲדָמָה." משה קובל בפני הקב"ה, כי אם מלאך ישלח להוליכם, אין להם לשם מה לעלות. אם במקום להשרות את שכינתו, ה' יסתפק במלאך, שוב לא יהיה הבדל בין עם ישראל לשאר העמים אשר אף להם יש מלאך (שמות לד, ט): "וַיֹּאמֶר אִם נָא מִצְאֵתִי חֵן בְּעֵינֶיךָ אֲ-דְנִי יְלֶךָ נָא אֶ-דְנִי בְּקִרְבְּנוּ."

את תוצאת ההפצרות של משה אנו מוצאים בפתיחת פרשת ויקהל- ויקהל משה את כל עדת בני ישראל. משה מכריז ואומר לעם, כי הוא הצליח להשיב את המצב אל קדמותו, למעמד הר סיני יהיה המשך, הקב"ה ישרה שכינתו בתוכם, במשכן (שמות לג, יז): "וַיֹּאמֶר ה' אֵל מֹשֶׁה גַם אֶת הַדָּבָר הַזֶּה אֲשֶׁר דִּבַּרְתָּ אֶעֱשֶׂה כִּי מִצְאֵת חֵן בְּעֵינֶי וְאֲדַעַךְ בְּשֵׁם." על פי פרוש זה ניתן לפתור בעיה נוספת העולה מן הפסוקים. פרשות תרומה ותצווה הרחיבו בפירוט רב על התנדבות העם להקמת המשכן ועל הציוויים השונים בהקמתו. מדוע הוצרכו הפסוקים לתאר את משה המצווה על הכול פעם נוספת? אך לפי דברינו הכול ברור.

בין פרשות תרומה ותצווה ובין פרשת ויקהל התרחש חטא העגל, משבר גדול, שאחריו יש צורך להדגיש ולהכריז בשנית, לא מלאך ילך בקרב העם, ה' ישרה בו. מקימים משכן (שמות כה, ח): וְעָשׂוּ לִי מִקְדָּשׁ וְשִׁכְנֹתַי בְּתוֹכְכֶם."

נמצאת פרשת ויקהל כמשמשת לעדות על חידוש הברית. ואכן ריה"ל בספר הכוזרי מדגיש את חשיבותה של פרשת ויקהל. מלך כוזר טוען בפני החבר כי עם ישראל חטא בחטא העגל ושוב לא ניתן להתפאר בהיותם עם סגולה. סוף כל סוף, מיד אחרי מעמד השיא שלהם, הם חטאו בחטא כבד. בתשובת החבר מוצאים אנו טיעונים מטיעונים שונים, שבכללם מנסים לתרץ כי לא הייתה זו עבודה זרה ממש אלא חיפוש אחר מחליף למשה שישימש כמקשר ממשי בינם לבין הקב"ה המופשט. סנגוריה זו לא מיישבת את דעתו של המלך. לסיום מעלה החבר טענה חדשה: אם אכן נכונים דברי המלך בדבר חומרת החטא, כיצד ייתכן שלבסוף השרה הקב"ה את שכינתו בעם ישראל? הרי הקב"ה לא היה משרה שכינתו בקרב עובדי עגל ועבודה זרה ממש! מכאן מוכח, קובע החבר, כי חטא העגל היה כפי שאני הסברתי ולא כפי שאתה, המלך, מנסה לטעון.

לגבי עניין ההקהל מוסיף השפת אמת כי במגילת אסתר אנו מוצאים מעמד דומה (אסתר ט, יח): "וְהַיְהוּדִים אֲשֶׁר בְּשׁוּשַׁן נִקְהְלוּ בְּשִׁלְשָׁה עָשָׂר בּו וּבְאַרְבָּעָה עָשָׂר בּו וְנוֹם בְּחֻמְשָׁה עָשָׂר בּו וְעָשָׂה אֹתוֹ יוֹם מְשֻׁתָּה וְשִׁמְחָה."

השפת אמת מסביר כי דבר זה תואם את דברי רבותינו במסכת שבת (פח, א): "ויתיצבו בתחתית ההר", אמר רב אבדימי בר חמא בר חסא: מלמד שכפה הקדוש ברוך הוא עליהם את ההר כגיגית, ואמר להם: אם אתם מקבלים התורה - מוטב, ואם לאו - שם תהא קבורתכם... אמר רבא: אף על פי כן, הדור קבלוה בימי אחשוורוש. דכתיב (אסתר ט) 'קיימו וקבלו היהודים'."

בימי מרדכי היה מעין מעמד הר סיני נוסף, לכן אנו מוצאים שם פסוקים רבים המספרים על התקהלות העם. ניתן להוסיף עוד עומק בדברים. התקהלות והשראת שכינה קשורות זו בזו מסיבות נוספות נסתרות יותר. הגמרא בברכות אומרת שבתפילין שאנו מניחים כתוב 'שמע ישראל ה' אלוהינו ה' אחד', ואילו בתפילין של הקב"ה כתוב 'מי כעמך ישראל גוי אחד בארץ'. המהר"ל מסביר כי השוואה זו שעושה הגמרא בברכות, מלמדת על הקשר בין אחדות הבורא ובין אחדות עם ישראל.

חטא העגל הוא עבודה זרה, שמפצלת את אחדות ה', וממילא מבטלת גם את אחדות העם, את ההתקהלות המתוכננת של העם. על מנת לחדש את המלוכה, להחזיר את היסוד של 'והיה ה' אחד ושמו אחד', ובעצם לבטל את השפעתו של חטא העגל, יש צורך להקהיל את העם ולאחדו. אחדות עם ישראל היא הגורמת להשראת שכינה.

כנגד חטא העגל - ויקהל משה את כל עדת בני ישראל.

כנגד 'עם מפוזר ומפורד בין העמים' והעבודה הזרה שהייתה בתחילת מלכות אחשוורוש (מגילה יב, א) - 'נקהלו היהודים בעריהם בכל מדינות המלך'.

בפיוט 'מעוז צור' בחנוכה אומרים אנו את המשפט 'חשוף זרוע קדשך', המבוסס על הפסוק בישעיהו (נב, י): 'חשף ה' את זרוע קודשו... וראו כל הארץ את ישועת אלוהינו'. ביטוי זה מובן היטב על ידי הגמרא בברכות שהבאנו. על תפילין של הקב"ה רשום הפסוק 'מי כעמך ישראל גוי אחד בארץ', המבטא את אחדותו של העם. תפילין של יד, על פי ההלכה, צריכות להיות מכוסות, והיה לך לאות - לך ולא לאחרים, ולפיכך אין נחשפת עוצמתה של אחדות עם ישראל. לעתיד לבא, יחשוף ה' את זרוע קדשו ועוצמת אחדותו של העם תתגלה לעין כל.

- מזל טוב למשפחת נאמן לאירוסים הנכד גלעד עם מרים.
- מזל טוב למשה-משולם ומזל קליין להולדת הנכד והנכדה,
- בן לנדב ורננה ובת ליוחנן ותהילה.
- מזל טוב למשפחת בולאק להולדת הנכדה, בת להלל ועביה.

- אנחנו משתתפים בצערו של חברנו ד"ר בואנו
- דה מסקיטוס על פטירת אחותו לוסי ע"ה.
- אנחנו משתתפים בצערו של חברנו אליעזר
- קרשטין על פטירת אימו מרים ע"ה.

בחסות עיריית ירושלים, אגף חברה

מחלקת אהדת אליהו

בית הכנסת אדרת אליהו

מזמין את המשפחות הצעירות של גילה

לחגיגת פורים מיוחדת!

יום שישי, י"ד אדר (14.3.2025)

באולם משכן אריאל - בית הכנסת אדרת אליהו

בשעה 11:00 בבוקר

רחוב התאנה 1א, גילה

קריאת מגילה חוזרת בשעה 12:30

בתוכנית:

איפור, פעילויות, כיבוד קל ומופע הקרנף של דוד פמינו

דוד פמינו הוא להטוטן אנדריי ותופף באימנעות קטעי לייבנות. להטוטנים והשתתפות כלתי פומקת הוא מופיין את הקהל להיכנס לעולמו.

המופע משרב קטעים ב'אגליבג עם מפעים שונים אקרובטיקה קטע סיום מרהיב של שיווי משקל בעת בנייה בפתוחות ולהטוט.

זמני קריאת המגילה בבית הכנסת:

יום ה': ערבית 18:00, 20:30 יום י': שחרית 8:00, 5:45 - 12:30

http://adret-eliahou.org | adreteliyahugilo@gmail.com | 58-005-832-9 עמותת רישומה 9111102 02-6764164 ת.ד.

"בית כנסת אדרת אליהו"
ע"ש ה"ח אליהו בן יהוה רואבן משה קליין ז"ל

law.golan@gmail.com
sammyweindling@gmail.com
eliahouk@gmail.com
nirekal@walla.com
yoavshap89@gmail.com

0546691911
0549257286
0545723801
0502017023
0508854785

אריאל גולן
סמי ויינדלינג
אליהו משה קליין
ניר קלמנוביץ
יואב שפירא